

12.7.2010

KOMUNIKAT DLA POSŁÓW

Dotyczy: Petycji 1119/2008, którą złożył John Ashford (Wielka Brytania) w sprawie niezgodności portugalskiego prawa dotyczącego upadłości z przepisami handlowymi UE

1. Streszczenie petycji

Składający petycję odnosi się do portugalskiego prawa dotyczącego upadłości, na mocy którego syndyk upadłościowy może anulować umowy zawarte w ciągu dwóch lat poprzedzających postępowanie upadłościowe. Składający petycję zaznacza, że sytuacja taka stwarza szczególne trudności w kontekście transakcji transgranicznych zawieranych przez inwestorów zagranicznych. Uważa on, że portugalskie prawo jest niezgodne z przepisami handlowymi UE i zwraca się do Parlamentu Europejskiego o zajęcie się tą sprawą.

2. Dopuszczalność

Petycję uznano za dopuszczalną w dniu 26 stycznia 2009 r. Zwrócono się do Komisji, aby dostarczyła informacje (art. 202 ust. 6 Regulaminu).

3. Odpowiedź Komisji otrzymana dnia 25 września 2009 r.

Składający petycję odwołuje się do portugalskiego prawa upadłościowego, zgodnie z którym syndyk upadłościowy ma prawo anulować umowy zawarte w okresie dwóch lat poprzedzających rozpoczęcie postępowania upadłościowego.

W takiej sytuacji Komisja Europejska nie może podjąć działań. Zgodnie z Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską oraz Traktatem o Unii Europejskiej Komisja Europejska nie ma prawa interweniować w sprawach, które nie są związane z prawem Unii Europejskiej.

Na podstawie informacji dostarczonych przez składającego petycję stwierdzono, że przedmiotowa sprawa dotyczy krajowego prawa materialnego.

4. Odpowiedź Komisji otrzymana dnia 12 lipca 2010 r.

Składający petycję ubolewa, że w poprzedniej odpowiedzi Komisja Europejska nie wskazała, na jakiej podstawie stwierdza, iż sprawa nie ma związku z prawodawstwem europejskim, podczas gdy uciekanie się do portugalskiego prawa materialnego nie zapewnia równego traktowania przy orzekaniu upadłości.

Na mocy Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Komisja Europejska nie posiada jakichkolwiek uprawnień ogólnych do interweniowania w pojedynczych przypadkach związanych z problemami ogólnego wymierzania sprawiedliwości lub nieskutecznością systemu sądowego czy w poszczególnych sprawach, takich jak przypadek opisany w petycji, o ile nie dochodzi do naruszenia prawodawstwa europejskiego.

Zgodnie z obecnymi postawieniami prawodawstwa UE nie istnieją przepisy europejskie regulujące prawne wymogi dotyczące klauzuli odzyskania lub wykorzystywania zeznań świadków w procesach dotyczących upadłości. Tego rodzaju sprawy podlegają prawu materialnemu, a aspekty proceduralne procesów dotyczących upadłości pozostają w kompetencji państw członkowskich. Podlegają one zatem prawu krajowemu.

Istnieje rozporządzenie (WE) nr 1346/2000 Rady w sprawie procesów dotyczących upadłości, które przewiduje przepisy prywatnego prawa międzynarodowego dla transgranicznych procesów o upadłość. Rozporządzenie to określa wspólne ramy współdziałania różnych systemów upadłości. Zgodnie z art. 39 tego rozporządzenia każdy wierzyciel, który posiada stałe miejsce zamieszkania w UE, ma prawo dochodzić roszczeń w każdym z procesów o upadłość prowadzonych w UE i dotyczących majątku dłużnika. Jednak do procesów tych zastosowanie powinno mieć prawo krajowe, tzn. prawo dotyczące upadłości państwa, w którym prowadzony jest proces lub prawo państwa, w którym zarejestrowano mienie nieruchomości. Na mocy art. 4 prawo państwa wszczęcia postępowania określa w szczególności zasady zgłaszania, weryfikacji i dopuszczalności roszczeń, ich zaszeregowania oraz praw dłużników i nieważności aktów prawnych.

Na podstawie dodatkowych informacji przekazanych przez autora petycji nie można zatem stwierdzić ewentualnego naruszenia przepisów rozporządzenia WE nr 1346/2000 Rady.

Ponadto nie jest jasne w jaki sposób art. 63 TFUE (dawny art. 56 TWE), który zakazuje wszelkiego ograniczania swobody przepływu kapitału, mógłby odnosić się do omawianej sprawy. Co więcej, poza dyrektywa 94/47/WE w sprawie nabywania praw do korzystania z nieruchomości w oznaczonym czasie, nie istnieje prawodawstwo unijne odnoszące się do zakupu własności prywatnej. Kwestie nieruchomości należy rozpatrywać w świetle przepisów właściwego prawa krajowego. Władze i sądy krajowe mogą rozpatrywać poszczególne sprawy.

Ponadto jeżeli składający petycję poszukuje środków ochrony prawnej na mocy Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, powinien on skontaktować się bezpośrednio z Europejskim Trybunałem Praw Człowieka. Może on jednak

wnieść sprawę do Trybunału dopiero po wyczerpaniu wszelkich krajowych środków odwoławczych dostępnych w państwie sprawującym jurysdykcję i w terminie sześciu miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia krajowego.

Ponieważ nie naruszono przepisów prawodawstwa unijnego, Komisja nie ma prawa interweniować w tej sprawie.